

1

Hat év homály. Hat év, ami talán mindörökké fehér folt marad számára.

Hat év, több mint kétezer nap; ennyire kapcsolta ki magát az agya a világból.

Hat év szunyálás, ha így tetszik.

A fényből repült bele a homályba, minden előzmény nélkül. A fényből, ahová mindig vágyott.

Hát innen állj fel, gondolta.

És visszafeküdt az ágyba.

Még mindig maga előtt látta az ébredését, és nem akarta elhinni, hogy az elmúlt hat év csak úgy elhúzott mellette.

Talán el sem hinné, hogy így történt, ha nem Dél-egyházán lett volna, hanem éppenséggel Londonban.

Csak hogy London olyan távolinak tűnt, mintha egy másik kontinensen lenne. Vagy egy másik bolygón. Netán egy másik életben.

2

- Hallja, amit mondok?
- Mmmm...
- Hall engem, Luca?
- Mmmm... Szomjas vagyok.
- Mindjárt. Mindjárt...

Sokféle szobát látott már, de ezt még nem. Ebben biztos volt. Elaludt, és egy vadidegen, rideg szobában ébredt...? Ennél még a hotelszobák is otthonosabbak. Nem beszélve a lakásáról, a Szent István parkban, amit ugyan minimalista stílusban rendezett be, de nem úgy nézett ki, mint egy... kórházi szoba.

Megmozdult volna, de nem érezte a testét. Mint-ha nem is lett volna teste, csak feje.

Kórházban vagyok, gondolta. Ez nem lehet igaz. Nem.

Beúszott a gondolataiba egy chopper motorkerékpár képe, egy motoré, amelynek fekete a tankja és krómozott a bukócsöve, de az agya háritotta ezt a látomást: Luca olyan hirtelen, mint ahogyan felébredt, újra álomba merült.

Fogalma sem volt, mennyi idő telhetett el, mire újra kinyitotta a szemét. Igen, jól gondolta: kórházban van. Egy fehér köpenyes férfi és két nővér állt az ágya mellett. Kétségbeesetten nézett rájuk.

– Nem mozog a lábam.

– Még be kell járódnia. Mozogni fog.

– Megvan mindkét lábam?

– Igen, persze.

– Nem bénultam meg?

– Nem, Luca.

– Megvan minden szervem?

– Igen.

– Ép minden szervem?

– Igen.

– És Tomi... ő hol van?

– ...

– Tomi él?

– Nem tudom, Luca, hogy ki az a Tomi – felelte a férfi, és állta a tekintetét.

Felsőhajtott. Akkor hát Tomi túlélte.

– Tomi a... srác. Akinek a motorján ültem. Tegnap, tudják. Tegnap este.

Az orvos nem válaszolt. Luca kimerülten kortyolta a vizet, amit a szájához tartottak. Mintha ezer éve nem ivott volna. Egy éjszaka telt el, és mégis, mintha ezer álmod látott volna alvás közben. Akkor hát mi a baja? Nem érzi a tagjait, de minden szerve ép. Mi lehet a probléma? Miért nem képes megmozdítani a lábát?

– Hamarosan itt lesznek a szülei.

Aha. Hát mire ideérnek... ki tudja, mennyi időbe telik.

– Luca, mikor menstruált utoljára?

Atyaúristen, gondolta. Akkor hát terhes is. Lőttek a karrierjének. Hiába kutatott az agyában, nem jutott eszébe a dátum.

– Talán... júliusban.

– Melyik júliusban?

– Hogyhogy...? Hát 2004 júliusában.

– Most 2010-et írunk.

Elképedve nézte az orvost.

– Viccel velem?

– Nem viccelek. Hat év telt el a motorbalesete óta.

Később mindent felfogott, mégsem volt képes megérteni.

Hat évet töltött éber kómában.

Hat év, amikor nem evett, szondán keresztül egyenesen a gyomrába kapta az ételt, infúzió a folyadékot.

Hat év, ami kiesett az életéből.

A tagjai egyelőre azért nem mozognak, mert eddig csak az ő közreműködése nélkül „gyógytornáztatták”. Majd az agya szép lassan visszaveszi a régi funkcióit, mondta az orvos.

A karján petyhüdt volt a bőr, mintha nyugdíjas lenne, és nem huszonkét éves. Vagyis... huszonnyolc.

De a legelképesztőbb az volt, hogy nem kórházban tért magához, hanem – egy „rehabilitációs otthonban”. Olyan helyen, ahová többnyire meghalni viszik az idős embereket.

Ki rakta be ide?

Hol a régi élete?

És hol a huszonkét éves Lengyel Luca? Mikor kapja vissza? Visszkapja-e valaha?

Ki az az ember, aki hat év után, mindenféle törvényszerűségre rácáfolva, magához tért, felébredt valami rehabon?

És... mi történt a motoron azon az augusztusi estén?

Rengeteg kérdés feszítette, úgy érezte, többé nem tud, és nem is akar elaludni. Soha többé.

Mire megérkeztek a szülei, már mélyen aludt.

Annyira jó lenne már kiszállni ebből, gondolta Teri. Újabban szívesen használta a magyar keresztnevét, annak ellenére, hogy a legtöbben Helennek ismerték. Mióta Paullal együtt volt, valahogy megenyhült a múlt iránt, és nem utálta azt a Schmidt Terit, aki egykor volt. Kiszállni, de hogyan? Hiszen minden hátránya ellenére mégiscsak ez volt az ő világa. És most nem hagyhatott cserben senkit sem. Bízta benne, megbízták az ítélőképességében, a szakmai múltjában, az emberiségében... Emlékezett rá, hogy is ne emlékezett volna, ahogy menekült otthonról, az anyjától, ahogy tizenévesen belemenekült egy házasságba – amit talán még a mai napig sem hevert ki teljesen –, és arra a pillanatra is, amikor felfedezték. És persze arra, amikor – immár öt éve – Bangkokban megismerkedett egy imádni való, fanyar humorú angol sráccal, Paul Marshall-lal. Aki melleleg immár a férje, csak hogy erről kevesen tudtak. Teri legalább a magánéletét igyekezett zárt ajtó mögött tartani. Covent Gardenhez közeli lakásuk zárt ajtaja mögött...

Paul előtt nemigen voltak titkai.

Most mégis azt mondta neki, hogy egy bemutató előkészületei miatt utazik Moszkvába.

Utálta magát a hazugságért, utálta, hogy nem marad Londonban (ott is megtehetette volna azt, amire készült, nem kellett volna Oroszországba utaznia – de ő féltette a magánéletét), utálta, hogy egyedül kell repülnie, mint annak idején, amikor rengeteget röpködött a világban, egyik városból a másikba, egyik kontinensről a másikra, egyik fotózásról vagy bemutatóról egy újabbra... Az elmúlt években keveset utazott, de ha mennie kellett, Paul szinte mindenhová elkísérte. Nem, nem kísérője volt, hanem társa, szerelme, barátja – olyan partnere, akit harmincöt éven keresztül keresett. És most nélküle vágott neki az útnak – ámbár nem állt szándékában nélküle belevágni abba, amiért útra kelt.

– Van egy adatbázisunk.

A férfi hangja kellemes volt, lágy és megnyugtató. Az akcentusa nem volt bántó, sőt. Teri már több ízben beszélt vele telefonon angolul – tulajdonképpen nem is kellett volna Moszkvába utaznia, amíg nem hoznak döntést Paullal, de muszáj volt látnia... tudnia...

Sötét napszemüvegben szállt ki a gépből, mert most nem igazán örült volna annak, ha felismerik. Helen Schmidt, a modell. Foglalkozását aktívan már nem üzte, mégis „leragadt” a Helen Schmidt névnél. Valósággal két személyisége alakult ki az évek során: Teri, a sokat agyaló magyar nő, a zárkózott, távolságtartó ember, aki még mindig csúnyának és ducinak érzi magát (testképzavarával már rég megbarátkozott) – és

Helen, a kifelé forduló, mindig mosolygós, gyönyörű, kozmopolita címlapmodell.

Most azonban Teri érkezett meg Moszkvába, az a Teri, aki egyáltalán nem szeretne volna, ha lefényképezik, ha felismerik a reptéren és újságírók erednek kíváncsian a nyomába.

Az ügynökség vezetője várta őt a kijáratnál, és azonnal beültette a sötétített üvegű luxusautóba.

– Nem kell azonnal döntenie. Ismerje meg a körülményeket, a lehetőségeket, és nyugodtan mérlegeljenek...

A férfi továbbra is halkán beszélt, majd kinyitotta a kezében tartott dossziét. Teri látta, hogy van idejük bőven: olyan dugó volt, hogy elképzelhetetlennek tűnt, hogy valaha is odaérjenek az intézethez.

– Ez micsoda?

– Ezek bizalmas dokumentumok... de azt gondolom, ez esetben kivételt tehetek, és önnek megmutathatom, milyen sok elégedett ügyfelünk van.

A férfi elővett a dossziéból néhány papírt és fényképet, és magyarázni kezdett.

– Itt nyugodt lehet. A törvényeink mindent aprólékosan szabályoznak.

– olvastam, hogy Ukrajnában mostanában problémák adódtak efféle ügyekben...

– Igen, sokan megijedtek, bár igazán nem volt okuk rá.

– Egy amerikai pártól elvették a gyereket.

– Azért, mert nem volt genetikai kapcsolat a pár és a megszületett baba között, és az ottani törvények ezt nem engedik. Nálunk más a szabályozás, használha-

tunk női és férfi donort egyaránt, nem kötelező a genetikai kapcsolat. Egyébként külön örülök, hogy miniket választott, és nem Nagy-Britanniában vágnak bele, ahol szintén engedélyezi ezt a törvény... Persze, tudom, hosszú a várólista, de önöknek talán...

– Londonban túl sokan ismernek. Elképzelni se tudja, hogy mi lenne, ha megtudnák. Nem mintha ne élhetne mindenki szabadon, és ne tehetné, amit szeretne, de egyetlen porcikám sem vágyik arra, hogy reflektorfényben csináljuk végig... Márpedig ott kiderülne.

– Itt nem fog. Garantáljuk a diszkréciót. Senki másal nem fog találkozni, csak a szakembereinkkel. És... természetesen azzal a nővel, akit kiválaszt, vagy kiválasztanak.

Két és fél óráig tartott, mire beértek a reptérről. Lépcsőben araszoltak – a londoni csúcsforgalom ehhez képest Forma-1-es tempóban haladt. Terinek feltűnt, hogy egyre kevesebb régi szovjet autót lát – luxuskoocsit, Mazerrattikat, Ferrarikat, Porschékat, páncélozott luxusterepjárókat viszont annál többet. Moszkva kétségkívül a nagyon gazdagok és a nagyon szegények városa lett, csakhogy utóbbiak nyilván a tömegközlekedést használták. Mintha a középosztály hiányzott volna az utakról. Persze a fényűzésbe ő maga is belekóstolt Moszkvában, néhány évvel ezelőtt, amikor megjelent a piacon egy fehérnemű-kollekcióval. Az egyik orosz magazin címlapján együtt szerepelt Irina Voluskovával, azzal a tizenhét éves üdvöskével, aki Amerikában nyert meg egy leendő modelleknek meghirdetett valóságshow-t, és attól kezdve minden-

kit maga mögé utasított, pedig ha van ország, amire azt lehet mondani, hogy futószalagon termeli a nemzetközi címlapmodelleket, hát akkor Oroszország az. Irina a magasságával, szabálytalan arcával, kissé görbe orrával, szinte gömbölyű homlokával és természetes, fehérszőke hajával, ártatlan kék szemével civilben is feltűnő jelenség volt, és a fotózásokon igazi profiként viselkedett. Nem nyavalygott, nem panaszkodott éhségre, fáradtságra, nem tolakodott Teri elé, profi volt a javából. Nem barátkoztak, nem vitatkoztak, egyszerűen tették a dolgukat. Teri örült, hogy a magazinban bemutatathatja a fürdőruha-kollekcióját (amit persze nem ő tervezett, de az ő nevét viselte), és a lap születésnapjára is hivatalos volt. Mi több, harmincöt évesen őt, illetve a tizenéves Irinát tették meg a bemutató sztárjaivá.

A Londoni Divathét az itteni felhajtáshoz képest jelentéktelen eseménynek számított. Kilószám hozták a különleges kaviárt, néhány modell nagykanállal ette, mások zavartalanul szívták a füves cigit a bemutató után, miközben két csaj az öltözőben üvöltözött egymással. Teri akkor hagyta ott őket, amikor egyikük belekapott a másik szorosra fogott, póttinccsel megbolondított hajába. Neki ez már sok volt. Számára ez már a múltat jelentette. A múltat, amelybe annyi minden beleszövődött, a rivalizálástól a hajtépésen át egészen a piszkos melókra felhívó ajánlatokig. A két lány friss sminkkel és rendezett hajjal jelent meg a partin, s bár kerülték egymás tekintetét, az egyik orosz politikus oldalán még arra is hajlandók voltak, hogy barátnőiknek mutatkozzanak.

Akkor Terinek egy páncélozott luxuskocsit bocsátottak rendelkezésére, sofőrrel.

Ahogy felidézte az emlékeit, hirtelen elöntötte a bűntudat. Valami olyasmibe vág bele, amibe nem lenne szabad. Olyasmibe, amit legalábbis meg kellett volna beszélnie indulás előtt azzal az emberrel, akit a világon a legjobban szeret.

Olyasféle bűntudat volt ez, amilyent még a bulimiás korszakában érzett, egy-egy kiadós zabálás után. Akkoriban mindig a hányás, az önhánytatás jelentette a megkönnyebbülést. Vajon most mi jelenti majd...?

– Mikor volt vizsgálaton? Használ ovulációs tesztet?

Számított ezekre a kérdésekre, mégis elvörösödött. Ott ült egy moszkvai klinikán, de egyetlen pácienssel sem találkozott, mert Dimitrij Zacsovszkij, az ügynökség vezetője a hátsó bejáraton vitte be. Már várták őt az egyik nappalinak kialakított tárgyalóban. Most szemben ült vele egy fehér köpenyes férfi, a klinika vezetője, és egyenesen a szemébe nézett.

– Fél éve voltam nőgyógyásznál. És igen, használok tesztet. Ezek alapján azt mondhatom, hogy van peteérésem. Elhoztam az utolsó leleteimet – húzott elő néhány papírt a táskájából.

Igen, naná, hogy használ tesztet. Csakhogy nem arra használja, amire minden normális nő: hogy a peteérés előtti napon éljen a férjével szexuális életet – hanem pont ellenkezőleg, arra, hogy véletlenül se essen teherbe... Komoly bűntudatot érzett. Nem gondolta, hogy minderről be kellene számolnia az orvosának...

– A leletek szerint minden rendben van, a hormoneredmények is normálisak, természetesen nálunk újra el kell majd végeztetni minden vizsgálatot, mielőtt

belevágnának – mondta az orvos, miután áttanulmányozta a papírokat. – Akkor sem reménytelen az ügy, ha a stimuláció ellenére sem nyerünk értékes, egészséges petesejteket. Ugyanis a petesejt-donáció is legális nálunk, sőt ki is választhatják a donort... ha így alakul. Természetesen reméljük, hogy nem lesz szükség erre.

Teri bólintott, és arra gondolt, vajon milyen hatással lesz majd a szervezetére az a sok hormon, amivel stimulálják a peteérést. Vajon hány kilót fog hízni? És úgy fog hullámozni a hangulata, mint budapesti bártnőjének, aki minden egyes program során ájulási rohamokat kapott, és váratlan sírógörcsök törtek rá? A hangulatváltozással még kiegyezett volna. A hízással kevésbé. Viszont azt is tudta, hogy ez az ára... és ha ez az ára, akkor természetesen vállalja.

– És... mit lehet tudni a... a segítőről?

Huh. A legérzékenyebb ponthoz érkeztek. Ahhoz a ponthoz, amiért idejött, Moszkvába.

– A béranyára gondol?

Bólintott, és érezte, hogy ég az arca.

– A béranyára.

Hát kimondta. Legalább ki tudta mondani.

Hirtelen iszonyú kimerültség fogta el. Négy éve foglalkoztatja a gondolat, de egyetlenegyszer sem mondta ki a béranya szót. Úgy nőtt fel, egy olyan rendszerben, egy olyan világban, ahol szégyen volt a gyermektelenség. A hetvenes-nyolcvanas évek Magyarországon még arra a szomszédasszonyra is ferde szemmel nézett az anyja, aki többször járt kórházban, miután évekig nem született a házasságából gyereke. Aztán végül „valamilyen módszerrel” lett neki... Még az ő viszonylag felvilágosult anyja – akire ugyan nem szívesen gondolt

– sem tekintette igazán sorstársaknak azokat a nőket, akiknek nem született gyerekük. Persze arról már kevesebbet mesélt az anyja, amikor ő maga vetette el a gyermekét... de ez másik történet, gondolta Teri. Most már legalább szembe mert nézni azzal, hogy kettős harc dül benne. Az egyik a teste és annak esetleges változásai miatt, a másik pedig azért, mert el kellene fogadnia, hogy nem művel tiltott dolgot. Ez a saját döntése, a saját választása. Ha nem akar teherbe esni és kihordani egy gyereket, hanem inkább béranya segítségét venné igénybe, akkor ezt itt megteheti. Nem kell azzal foglalkoznia, hogy esetleg ferde szemmel néznek majd rá... elsősorban Magyarországon. Mert Angliában, főleg Londonban, ahol Paullal az év kilenc-tíz hónapját töltötték, sokkal toleránsabbak az emberek. Persze nincs is más választásuk. Többféle kultúra, többféle vallás, ezerféle életszemlélet található Londonban – és nincs más lehetőség, mint az elfogadás. Teri sokkal-sokkal toleránsabb lett a Londonban töltött évek során, mint amilyen előtte volt, holott korábban is rengeteg időt töltött külföldön.

– A béranyáink húsz és harmincöt év közötti, egészséges nők, akik mind szültek már saját gyermeket – mondta az orvos. – Adatbázisunk meglehetősen nagy, és a klienseink mind petesejt-donort, mind béranyát választhatnak, ha szükséges. Mielőtt bármilyen beavatkozás történne, természetesen találkozhat... találkozhatnak a kiválasztott béranyával, vagy béranyákkal. Sőt kifejezetten ajánlunk legalább egy találkozást, de természetesen az IVF-program idején, a terhesség során is találkozhatnak vele, és akár a szülésnél is ott lehet-

nek. A gyermek – most vegyük ezt a lehetőséget – az önök ivarsejtjeiből fogan, a béranya csak a méhét adja, a szervezetét ahhoz, hogy a gyermek világra jöhessen.

Csak ennyit, gondolta Teri. Vajon megéri egy béranyának azért a tizenöt- vagy húszezer euróért vállalni ezt a tortúrát? Négy-öt millió forint... és ezért kihordja más gyerekét, majd örökre elszakad tőle a szülés után... Szent ég.

– Természetesen ellenőrizzük, hogy a béranya egészségesen éljen a várandósság alatt, nem dohányozhat, nem alkoholizálhat, nem szedhet olyan gyógyszereket, amelyek esetleg károsítják a magzatot – folytatta az orvos. – Bármilyen egészségügyi problémával először nálunk kell jelentkezni, specialistáink fogják ellátni. A szülés egy moszkvai kórházban történik, ahol a béranya egyágyas elhelyezést kap, televízióval, emelt szintű ellátással. A gyerekről természetesen lemond, de úgy tudom, erről Zacsovszkij úr már tájékoztatta önt. Azért megerősítem: a gyerek születési anyakönyvi kivonatába rögtön az ön és a férje neve kerül be a szülők neveként, a konzulátuson pedig megkapják a papírokat, és a gyermekkel együtt elhagyhatják az országot. Háborítatlanul távozhatnak, és természetesen az önök országába is beengedik a babát mint az önök gyermekét, otthon már csak honosíttatniuk kell a gyermek papírjait. Tudom, hogy férjnél van, de ha nem lenne, nálunk ez sem jelentene problémát: törvényeink egyaránt engedélyezik a program igénybevételét az együtt élő pároknak, a házastársaknak, az egyedülálló nőknek, de még az egyedülálló férfiaknak is.

– Értem.

– Nézzük az adatbázist – fordította az orvos Te-

ri felé a monitort. – Amikor majd meghozták a döntést, és utána – pár nap alatt – elvégeztetik a szükséges vizsgálatokat is, akkor érdemes kiválasztani a béranyát. Mutatok önnek néhány lehetőséget...